

נצבים חכ"ד

"לעברך בברית": שבנ"י יתקיימו בתור עמו של הקב"ה. "הזה" קאי על ההתחדשות דבבנ"י והנשמה בר"ה. ו"היום" הוא התחדשות העולם והגוף, וכשהברית היא גם מצד הגוף היא מתקיימת.

בהתחלת פרשתנו נאמר "לעברך בברית גו' למען הקים אותך היום לו לעם גו". ומפרש רש"י (כט, יב): "למען הקים אותך היום לו לעם: כל כך הוא נכנס לטרורח למען קיים אותו לפניו לעם".

וצריך להבין מה מוסיף רש"י על הפירוש הפשוט?

והביאור: בפירוש הפשוט קשה, מדוע אומר הכתוב "למען הקים אותך היום" - שבאותו יום נהיו עם, הרי לכאורה בנ"י נהיו לעם במתן תורה (דבפרשת תבוא, עה"פ "היום הזה נהיית לעם", מפרש רש"י "בכל יום יהי' בעינך כאילו היום באת בברית", כי אי אפשר לפרש כפשוטו שהרי נהיו לעם לפני"כ)? ולכן משנה רש"י מלשון הפסוק ומפרש "למען קיים", שכוונתו שאף שנהיו לעם לפני"כ מ"מ הפעולה דהברית הזאת הי' שיהי' קיום לעם, שיתקיימו בתור עמו של הקב"ה. והטעם שדוקא ברית זה יתקיים (משא"כ הברית דמ"ת) מפרש רש"י "כל כך הוא נכנס לטרורח", שהקב"ה טורח עבור הברית הזאת שהיתה דרך העברה, ועוד שבברית זה ישנו גם "ובאלתו", וא"כ הי' לברית הזאת פעולה מוחלטת על בנ"י. וזהו שרש"י משנה מלשון הכתוב "לו לעם" - שמשמעו שבנ"י הם עמו של הקב"ה אך יכולים להימצא בריחוק ממנו - וכותב "לפניו לעם" - שבנ"י נצבים לפני ה'.

מיינה של תורה: אאמו"ר מפרש ש"היום הזה" קאי על ר"ה: "ודע שהפסוק הזה יל"פ שקאי על ר"ה. זהו היום הזה שקאי על היום דר"ה". והנה, הרמ"ז מפרש (ואדה"ז מציין לזה בלקו"ת) ש"היום" קאי על ר"ה שהוא יום שישי שבו נברא אדה"ר, "היום" הידוע. דהיינו שהראיה היא מתיבת "היום" גופא, ואילו אאמו"ר אומר שהראיה היא מתיבת "זה". והענין שישנם ב' בחינות בר"ה. דההתחדשות דבנ"י שבהם - בנשמתם - ישנו גילוי אלוקות, הוא בחי' "היום הזה" - "זה" הו"ע הגילוי. וההתחדשות דהעולם - שבו אין מאיר אלוקות בגילוי כל כך והוא רק בבחי' "כה" - הוא בחי' "היום".

והנה, בחי' "זה" ו"כה" - גילוי אלוקות בנשמה ובעולם - באדם גופא הוא נשמתו וגופו. דבמ"ת הי' הכר"ב מצד הנשמה - "היום הזה נהייתה" - בחי' "זה", אך לפני שבאו לא"י הי' הכר"ב גם מצד הגוף (בחי' "כה" שבו אין האלוקות בגילוי כ"כ), ודוקא כשהכר"ב היא גם מצד הגוף אזי היא מתקיימת - "קיים אותו לפניו לעם".